

Co bylo a co bude

Nerozumím heslu „Žij okamžikem“ To je tak špatné ohlédnout se za minulostí a plánovat budoucnost?

Když se ohlédnu nad svou nedávnou minulostí, vidím tercii A. Můj celý svět, všechny mé myšlenky se točí kolem ní. Změnila mě? Dala mi něco? Samozřejmě. Má podstata se ale nezměnila. Pořád tady zůstává to moje neustálé řešení všech maličkostí, co mě vyvedou z míry. Jsem teď na konci školního roku pohlcena svými známkami a jiná než jednička by pro mě znamenala zhroucení celého mého pečlivě budovaného mikrosvěta.

Budoucnost pro mě znamená domeček z karet. Pomalu a opatrně stavím karty na sebe, a když už si myslím, že je vše dokonalé, přijde vítr, třeba jen lehoučký a já můžu začít znovu. Svůj domeček stavím velmi pečlivě, vše se snažím naplánovat do posledního detailu. Ten pocit naprosté organizovanosti a pořádku mě uklidňuje, dává mi pocit zadostiučinění, ale stejně je to nakonec budoucnost, která ovládá mě. Ani se nezlobím. Každý sfouknutý domeček mě přinutí stavět nový, sice ne už tak propracovaný, zato mnohem odolnější.

Když jsem ve škole dostala za úkol přemýšlet, jaká budu ve svých třiatřiceti letech, stoprocentně jsem si byla jistá jenom tím, že se budu stále držet stavění odolných domečků, takže si vytyčím pár cílů, za nimiž tvrdě půjdu. Něco ale zřejmě budu muset nechat na jiných.

Takže vlastně na té větě „Žij okamžikem“ přece jen něco bude.

Emma Kreidlová, tercie A